

СОКОЛЧЕТО.

I.

Ние за пръв път отивахме на гости въ чифлика на чича Филипа. Не знаехме колко хубаво било тамъ. Навсѣкжде изъ двора се виждаха кокошки, пуйци, гъски, па дори и два пауна — пѣстри и натруфени като сурвакници. Ние съ Коля, братчето ми, не можехме да имъ се наравяваме. Научихме се да крѣкаме като тѣхъ. Гонѣхме ги изъ двора. А когато пожелавахме да накараме пуйцитѣ да се надуватъ,

започвахме да имъ свиримъ съ уста.

Хубаво бѣше! Огъ хубаво по-хубаво!

Въ чифлика на чича Филипа всичко можеше да се намѣри. Погледнете къмъ покрива на сиренарницата, и ще видите гнѣздото съ щъркелитѣ и малкитѣ имъ. Погледнете къмъ стрѣхата — ще забележите не едно, не две, а нѣколко лѣстовичи гнѣзда. Отвсѣкжде се мѣркатъ крилати немирници, и отвсѣкжде ви се обаждатъ и ви закачатъ.

Радостта ни тукъ нѣмаше край. Какъ нѣма да се радвашъ, когато се намирашъ всрѣдъ красиви планини, чистъ въздухъ и безброй крилати другари.

Ти се разхождашъ да речемъ изъ зеленчуковата градина и изведнажъ — насреща ти се задава костенурка. Размахала тромови крака, протегнала бръчкавашия, тя бърза, бърза, сякашъ на сватба я чакатъ...

Туку що отминала, ето че нѣщо изшумоли въ шубрака и ти си мислишъ: това е сигурно змия или гущеръ! А то какво било? Чапътото пиле се заплело въ шубрака, та не може да излѣзе. По-нагоре майка му го дири. А знаете ли коя е тя? Името ѝ е Маджунка. Така я кръстили, защото презъ пролѣтѣта паднала въ маджунената делва и едва не се удавила.